רבנן סברי הציץ מרצה על. טומאת אכילת כהנים למיהוי זריקה שמזרקה יא) עליהן זריקה מעלייתא ומיהו כי מרצה ציץ למיהוי קרבן מעליא אבל טמא לא משמתי בתמילה דעבר יב) ליה בלאו מוהכשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז): **ור' יהודה סבר אין הציץ מרצה.** והוה ליה אמי טמא כאבוד ושרוף ולא מהניא זריקה כה) לטהור אע"ג דרבי יהודה ס"ל בפ' כילד עולין (פסחים עז.). טומאה הותרה בציבור ולא מיבעי ליה לרבנן מ) דמתר הוא בציבור לא מהניא להאי טמא למיסרייה באכילה הוא הדין נמי דלא מהניא למיסרייה לטהור כ) לענין היתר אכילה לא מהניא ולא הוא כריצוי ליה ולמ"ד מרצה מהניא לטהור ולא מהניא לטמא: **והא** עולין **דציץ מרצה כו'.** ואפי' למ"ד בפ' כילד עולין (שם עז.): אין הציץ מרצה על העולים הנ"מ ביחיד אבל בציבור מודה דציץ מרצה על העולין: **ופליגי.** כמ) משמע דאי משכח כ) תנאי דציץ מרצה על העולין הוה ניחא ליה ולכאורה כ"ש שייסה יעבו בטומאה קסבר דציץ מרצה על העולין ומתניתין קסבר אין הציץ מרצה על אכילת ורבנן דאמרי טמא בטומאתו וטהור בטהרתו קסברי אין הציץ מרצה על העולין ומתניתין קסברי הציץ מרצה על אכילות: **רבי** יהודה **אומר אפי' שבט אחד חלוק.** אף על גב דרבי יהודה ס"ל בפ"ק דיומא (דף ז.): דטומאה הותרה בציבור מ"מ איצטריך ליה טעמא דאין קרבן ציבור חלוק בפסח כיון דיש בה אכילה כדמוכח התם: **והא מאי ציץ מרצה איבא.** פי' הא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף כדפי' בקונט' ולקמן בהקומץ רבה (דף כה.) עון הקדשים הוא נושא ולא עון המקדישי' ובפרק שני דזבחים (דף כג.) נמי אמרינן בהדיא דאין הציץ מרצה על טומאת הגוף והא דאמר בפ' כילד עולין (פסחים עז.) דלמ"ד טומאה דחויה בעיא ליה לרבוי היינו לטומאת בשר דמהני ליה לאבוד לטומאת הגוף דלא מהני ליה אפי' בלא ליה: **מנין** לאחמי תודה כו'. לקמן בפ' התודה (דף פ.) עיקר מילתא: **לחם** איקרי תודה תודה **לא** איקרי לחם. מהאי טעמא מיתרלא מה שמקשים ט) בפ' הערל (יבמות עב.): דיש במעשר וביכורי' משא"כ בתרומה מ"ט דלא ילפינן מ) (ביכורים מתרומה) אע"ג דאיתקוש דדרשינן (פסחים לו.): ותרומת ידך אלו הביכורים דביכורים איקרו תרומה תרומה לא איקריא ביכורים והא דמקיש להו בפרק העור והרוטב (חולין קכ.): התם אסמכתא בעלמא אמר ט): **המפגל** אין מתפגל כו'. פירוש לאותו שאתה ר"ל שהוא מפגל אתה מודה שאין מתפגל וכדיש מכות (דף ב.) רוצה לומר ק"ו כי האי גוונא גבי מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה ונמצאו זוממין דאין אומרים יעשה זה בן גרושה תחתיו משום דאמרינן ק"ו ומה המחלל אין מתחלל בא לחלל ולא חילל אינו דין שלא יתחלל ופריך רבינא ל"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל אינו נסקל הבא לסקול ולא סקל אינו דין שלא יסקל ואע"ג דהכא מתקייים הק"ו לענין עדים זוממין שאני משום טעמא דל"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל כו' פי' משום דקיים לן הרגו אין נהרגין משום דדרשינן כאשר זמם ולא כאשר עשה כך פי' שם בקונט' וקשה ל"כ אמאי נקט שקילה יותר משאר מיתות ופירש ר"ת ומה הסוקל דרוחא לעולם קטיף אפי' הרג את חבירו בחנם ועוד נראה דק"ו הכהא לא דמי לגהוה ט) דבא לפגל הכא היינו לחם שבא לפגל חצי זית של תודה ע"י שיצטרף לפוסלה ולא פיגל שאינו מצטרף לפוסלה אינו ומה י) כ) (תודה) המפגל אין מתפגל הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן קל וחומר כי האי גוונא והתניא מעשה באחד

שזרע

רבנן סברי הציץ מרצה על אכילות. לא למיסרייה לטמא באכילה כז) אלא לענין דלא הוי אפי' טמא כאבוד ושרוף אלא משום דטהור לענין דשריא זריקה לאידך דטהור גמור: **ורבי** יהודה סבר אין הציץ מרצה. והוה ליה אמי טמא כאבוד ושרוף ולא מהניא זריקה כח) לטהור אע"ג דרבי יהודה ס"ל בפ' כילד עולין (פסחים עז.). טומאה הותרה בציבור ולא מיבעי ליה לרבנן מ) דמתר הוא בציבור לא מהניא להאי טמא למיסרייה באכילה הוא הדין נמי דלא מהניא למיסרייה לטהור כ) לענין היתר אכילה לא מהניא ולא הוא כריצוי ליה ולמ"ד מרצה מהניא לטהור ולא מהניא לטמא לענין: **והא** עולין **דציץ מרצה כו'.** ואפי' למ"ד בפ' כילד עולין (שם עז.): אין הציץ מרצה על העולים הנ"מ ביחיד אבל בציבור מודה דציץ מרצה על העולין: **ופליגי.** כמ) משמע דאי משכח כ) תנאי דציץ מרצה על העולין הוה ניחא ליה ולכאורה כ"ש שייסה יעבו בטומאה קסבר דציץ מרצה על העולין ומתניתין קסבר אין הציץ מרצה על העולין: **רבי** יהודה **אומר אפי' שבט אחד חלוק.** אף על גב דרבי יהודה ס"ל בפ"ק דיומא (דף ז.): דטומאה הותרה בציבור מ"מ איצטריך ליה טעמא דאין קרבן ציבור חלוק בפסח כיון דיש בה אכילה כדמוכח התם: **והא מאי ציץ מרצה איבא.** פי' הא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף כדפי' בקונט' ולקמן בהקומץ רבה (דף כה.) עון הקדשים הוא נושא ולא עון המקדישי' ובפרק שני דזבחים (דף כג.) נמי אמרינן בהדיא דאין הציץ מרצה על טומאת הגוף והא דאמר בפ' כילד עולין (פסחים עז.) דלמ"ד טומאה דחויה בעיא ליה לרבוי היינו לטומאת בשר דמהני ליה לאבוד לטומאת הגוף דלא מהני ליה אפי' בלא ליה: **מנין** לאחמי תודה כו'. לקמן בפ' התודה (דף פ.) עיקר מילתא: **לחם** איקרי תודה תודה **לא** איקרי לחם. מהאי טעמא מיתרלא מה שמקשים ט) בפ' הערל (יבמות עב.): דיש במעשר וביכורי' משא"כ בתרומה מ"ט דלא ילפינן מ) (ביכורים מתרומה) אע"ג דאיתקוש דדרשינן (פסחים לו.): ותרומת ידך אלו הביכורים דביכורים איקרו תרומה תרומה לא איקריא ביכורים והא דמקיש להו בפרק העור והרוטב (חולין קכ.): התם אסמכתא בעלמא אמר ט): **המפגל** אין מתפגל כו'. פירוש לאותו שאתה ר"ל שהוא מפגל אתה מודה שאין מתפגל וכדיש מכות (דף ב.) רוצה לומר ק"ו כי האי גוונא גבי מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה ונמצאו זוממין דאין אומרים יעשה זה בן גרושה תחתיו משום דאמרינן ק"ו ומה המחלל אין מתחלל בא לחלל ולא חילל אינו דין שלא יתחלל ופריך רבינא ל"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל אינו נסקל הבא לסקול ולא סקל אינו דין שלא יסקל ואע"ג דהכא מתקייים הק"ו לענין עדים זוממין שאני משום טעמא דל"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל כו' פי' משום דקיים לן הרגו אין נהרגין משום דדרשינן כאשר זמם ולא כאשר עשה כך פי' שם בקונט' וקשה ל"כ אמאי נקט שקילה יותר משאר מיתות ופירש ר"ת ומה הסוקל דרוחא לעולם קטיף אפי' הרג את חבירו בחנם ועוד נראה דק"ו הכהא לא דמי לגהוה ט) דבא לפגל הכא היינו לחם שבא לפגל חצי זית של תודה ע"י שיצטרף לפוסלה ולא פיגל שאינו מצטרף לפוסלה אינו ומה י) כ) (תודה) המפגל אין מתפגל הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן קל וחומר כי האי גוונא והתניא מעשה באחד

שזרע

ט) [פסחים עז.], כ) [פסחים פ. הוריות ה.], ג) לקמן פ:, ד) נ"ק מ"ז, ה) ס"ל מינו, ו) נ"ל אין מניעו בשני שניהם עמאים. נ"ק, ז) הס"ד. נ"ק, ח) נ"ק מ"ז, ט) [ויקרא ז], י) [משום דהוקקו זה עם זה בתעופה אבל בתעופה לא הוקקו אימא כי מפגל בתודה לא מפגל בחלות גרידא], כ) תודה הס"ד ואמ"כ מה"ד ממנה כו' מיבעיא הס"ד ואמ"כ מה"ד לאיפגולי לחם דשייך בתמצה תודה והס"ד כל"ל. נ"ק, ל) נ"ל דמייע, מ) דמאי דהותרה בלבור. נ"ק, נ) וכיון דלענין כו' מהניא דלא הוי כו'. נ"ק, ס) תנא דאין מקיף כו'. נ"ק, ע) דאמרי' בפרק. נ"ק, פ) תרומה מבכורים. נ"ק, צ) [עי' תוס' יומא עג.: ד"ה טעונין], ק) ק"ו דבא. נ"ק,

תורה אור השלם

1. אם על תודה יַקְרִיבֶנּוּ וְהִקְרִיב עַל זֶבַח הַתּוֹדָה חַלּוֹת מַצּוֹת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן וּרְקִיקֵי מַצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן וְסֹלֶת מֻרְבֶּכֶת חַלֹּת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן: ויקרא ז יב

הגהות הב"ח

(א) גמ' לחם איקרי תודה אבל תודה: (ב) רש"י ד"ה מ"ט וכו' לחם הס"ד ואמ"כ מ"ה והקריב וגו' מדהוה ליה:

מוסף רש"י

אין הציץ מרצה על אכילות. על טומאה שנגעה בכשר ובשיני מנחה הנאכלים אלא על טומאת הדם וקמלים (פסחים עז.). **יעשו בטומאה.** אף טהורין אם ילמו (שם פ.). **מנין ללחמי תודה שנקראו תודה.** דכתיב התודה חלות אלכ כי אמר מעות אלו לתודה הרי לחם בכלל דהא נמי תודה איקרי תודה לא מעות אלו אלא לחמי תודה הוא איקרי לחם. וכי אמר מעות אלו אלחמי תודה לא הוה תודה אלחמו אם דהא לא איקרי לחם (להלן פ:).

שיטה מקובצת

ב) אין הציץ מרצה. הקשה ה"ר שמואל מאיידרא ז"ל דא"כ איך הכבשים מוחרים באכילה דהא אמרינן לקמן דאם אבד מן החלות אבדו הכבשים והא משמע דהכבשים מותר באכילה דהא לא פליגי אלא בחלות אבל בכבשים מודו דנאכלים וצריך עיון ע"כ: ג) שניהם יעשו בטומאה. וה"ה אפילו אין ציץ מרצה הוה מצי פריך שהרי בלי ריצוי ציץ טומאה הותרה בצבור והוה הקטרה מעליא אלא ה"ק כלומר הכא לא שייך למימר טעמא דר' יהודה משום דאין הציץ מרצה עכ"ל תוי"ח. ובתוס' אחרות כתוב והא עולין דציץ מרצה כו' וקשה דמשמע הא אי אמרינן דאין הציץ מרצה ניחא ואמאי היכי אמרינן שניהם יעשו בטומאה וכי מותר לטמא הטהור בידים וי"ל דהא מילתא דהכא לא מתוקמא במסקנא דשמעתין: ג) אפילו שבט אחד טמא כו'. פ"ה דקסבר ר"א שבט אחד אקרי קהל וא"ת א"כ למה לי טעמא דאין קרבן צבור חלוק תיפוק ליה [דטומאה הותרה בצבור וי"ל דת"ק סבר] דצבור שנטמא יעשו אלו לעצמן ואלו לעצמן ואתא ר"י למימר טהורים יעשו בטומאה לפי שאין קרבן צבור חלוק תוי"ח. ובתוס' אחרים כתוב אפילו שבט אחד כו' דס"ל שבט אחד מיקרי צבור והכא מאי איכא ציץ מרצה ונהי דס"ל לר"י נמי דשבט ציבור מיקרי מ"מ הטהור אמאי אחריהן לעשות בטומאה בשלמא אם רוב ישראל טמאין דין הוא שימשכו המיעוט אחר הרוב אבל אחד השבט אין הדין שימשכו אחריהן ורש"י פי' מאי איכא ציץ מרצה הא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף וקשה ואי הוה הציץ מרצה על טומאת הגוף מאי הוה ניחא ליה ה"נ הוה קשיא ליה אמאי יעשו הטהורים בטומאה ואומר דבינו

יג א מיי' פי"ז מהלכות פסולי"מ הלכה ז:

יד ב מיי' שם הלכה ח:

שיטה מקובצת (המשך)

שמשון דה"ם מאי איכא ציץ מרצה מאי שייך כאן האי טעמא דר"י דריצוי הציץ (וה"ג) [והכי קא] אמרינן והא עולין דלא שייך כאן טעמא דריצוי ציץ: ד) שאין קרבן צבור: ה) והכא מאי הציץ מרצה איכא פ"ה שהרי אין הציץ מרצה על טומאת גברא וא"ת אפי' יהיה הציץ מרצה מאי פריך ואמאי יעשו הטהורים בטומאה וכי מותר לטמא הטהור אלא נ"ל דהכי פריך מאי ציץ מרצה שייך כאן שהרי פסח אינו מרצה בריצוי ציץ וא"כ ע"כ טעמא דר"י לאו משום דציץ מרצה אלא משום דאין קרבן צבור חלוק כדפרש ואזיל ר' יוחנן. תו"ה: ו) תלמוד ערוך: ז) גלל לחם: ח) לחם גלל כבשים ואין כבשים גלל לחם: ט) ממנה ומלחמה מבעיא. קצת קשה דאין זה קו"ח דלמא ממנה ומלחמה עדיף מכולו לחם כדאשכחן לעיל גבי שתי יריכות דאין בו כרת עד שיתפגל בשתיהן בכזית וכולו מאחת לא נתפגלה. תו"ה: י) ומה המפגל אין מתפגל כו'. תימה אמאי לא מקשה כמו כן במתניתין דתודה מפגל את הלחם כו' ומה תודה המפגל אינו מתפגל הבא לפגל ולא פגל דהיינו לחם אינו דין שלא יתפגל וי"ל דלפ"ה ניחא דפ' ומה המפגל שבא לסייע לפגל אבל בתודה דמתניתין אין הלחם מסייע ליה שהרי היא עצמה לבד מתפגל עכ"ל תו"ח. ובתוס' אחרות תירצו בלשון זה וי"ל דהכי פריך אינו דין שלא יתפגל בצירוף המפגל אחרי שלא נתפגל אבל במתניתין אין התודה צריכה לצירוף הלחם ואין לומר מקו"ח עכ"ל עוד כתוב ומה המפגל אינו מתפגל וא"ת סוף הקו"ח סותר את תחלתו דאם אינו מתפגל הלחם מה הזכה מפגל וי"ל דפריך למסקנא כלומר לדברך שאתה אומר הלחם מפוגל וכיוצא בו לעיל גבי טרפה. תו"ה: יא) שנזדקה עליה: יב) דעבר עליה בלאו והכשר: יג) על טומאה שנגעה: יד) בטומאה יגיעם זה: טו) ואפילו אין מגיעו בשניהן: טז) פסח שני הס"ד ומה"ד הכא מאי ריצוי ציץ איכא הא אין ציץ מרצה על טומאת הגוף כגון הך טומאה דשבט הס"ד ומה"ד תלמוד ערוך ותיבות ר' יהודה נמחק: יז) חלות הא קמ"ל דתודה נמי היינו חלות הלכך כי מפגלת תודה מפגל נמי חלות הס"ד ומה"ד איפכא נמי כי מפגל לחם תפגל תודה הס"ד ומה"ד לחם איקרי תודה כדכתיב התודה חלות דשמעת תודה ותיבות תודה שלמיו נמחק: יח) הבהמה בכלל: יט) תודה מקדש: כ) התודה על חלות לחם חמץ: כא) התכלת הס"ד ומ"ה בתנופה תודה: כב) והניף הכהן אותם על הלחם וגו': כג) כבשים מפגלי לחם משום דהוקקו זה עם זה בתנופה אבל תודה דלא הוזקקו אימא כי מפגלי תודה לא מפגלי: כד) מחשבה גמורה דלא: כה) מה"ד אלא לאיפגולי א) דשייר במחשבת תודה קא מבעיא ליה הס"ד: כו) לפגל את התודה ולא פגל אינו: כז) באכילה דעבר עליה בלאו והכשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל: כח) זריקה

אפילו לטהור באכילה וא"ת לר"י למה לי ריצוי ציץ הא אית ליה בכיצד צולין [טומאה התורה בצבור] וי"ל דה"מ בצבור אבל ביחיד לא וא"ת כיון דחשבינן לר"י הטומאה כאילו נאבדו הכבשים נמי היכי מתאכלי הא אמר לקמן אבד מקצת הלחם קודם זריקה אבדו הכבשים וצ"ע לפי מאי דס"ד השתא אבל לפי המסקנא ניחא דפלוגתא לא יעמוד. תוספות מהר"ש: כט) ופליגי. הלשון קשה דמשמע דאי משכח תנאי דציץ אינו מרצה על העולין כו'

א) נראה דל"ל לאיפגולי לחם דשייך במתאבת תודה קא מבעיא כו'.

דין שלא יצטרף להתפגל לעצמו וכי האי גוונא הוי האי דבסמוך ומה אוסר אינו נאסר הגפן שאוסר אינו נאסר הבא לאסור דהיינו זרעים שבאין לאסור הגפן על ידי צירופם שנעשין כלאים ולא אסר אינו דין שלא יאסר ע"י צירוף של גפן ומהאי טעמא נמי ניחא דמתניתין דשוחט את התורה לאכול הלחם שהלחם מפוגל והתורה אינה מפוגלת ולא אמרינן קל וחומר: **שזרע** כרמו של חבירו **סמדר.** הא דנקט סמדר לאשמועינן דהגפנים התירו מטעם דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו דלא מיתסר מה שהתירו את הגפנים משום דנגמרו ולא הוסיפו מאתים ולא משום דאין אדם אוסר: **ואסרו את הזרעים.** היינו דלא כרבי יאשיה דאמר עד שיזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד וכמה סתם משניות דלא כוותיה דע"ג דקיימא לן כוותיה דלאיתא בברכות (דף כב.) ובמולין בפרק ראשית הגז (דף קלו:) נהוג עלמא כתלתא סני כרבי יאשיה בכלאים ואמרינן בפ"ק דקדושין (דף נט.) גבי ההוא דזרע חיטי ושערי בי גופני ליתי מר נישמתיה אמר ליה לא להריתו בה לא קי"ל כרבי יאשיה פירוש בתמיה: **והתירו הגפנים.** היינו כרבי יוסי ורבי שמעון דמסכך גפנו על גבי תבואתו של חבירו דאמר בסוף הערל (יבמות פג:) אין אדם אוסר דבר שאינו שלו ולריך לומר דתבואה דהתם לאו בתסתם תבואה של ה' מיינן דאם כן הוי דאורייתא כמו קנבוס ולוף דמסקינן הכא דאסור [ד] והיכי מסיק רבי יוסי דשרי אלא דרב פוסק התם [ה] כרבנן: **אפשר** לשנותן לזבח אחר. בתוספתא דזבחים [ו] אין הלשון כן וגרס התם אמר אף אני לא אמרתי אלא כשקדשו בכלי אמרו לו אע"פ שנתקדשו אפשר לשנותן לזבח אחר וקדשו בכלי דתוספתא היינו כאיש עם הזבח דהכא ול"ת דהשתא משמע דלרבנן דאפשר לשנותן לזבח אחר אפי' לאחר שחיטה ולקמן בפ' התודה (דף עט.) תנן הנסכים שקדשו בכלי ונמצא זבח פסול אם יש זבח אחר יקרבו עמו ופריך בגמ' (שם:) והאמר רב חסדא שמן שהפרישו לשם מנחה זו פסול לשם מנחה אחרת ומשני לב בית דין מתנה עליהם אם הוקרבו הוקרבו ואם לאו יהו לזבח אחר אלמא דאפשר לשנותן אם לא משום תנאי בית דין ואין לומר דהא דאמרו רבנן נמי הכא אפשר לשנותן היינו משום תנאי ב"ד חדא מי לא עסקינן בקרבן יחיד דלא שייך ביה לב בית דין ועוד לוג שמן דאשם מצורע לא משכחת אלא ביחיד ועוד דאין לב ב"ד מתנה אלא היכא דלא הוקרבו אבל אם הוקרבו אי אפשר לשנותו ונראה לפרש דסוגיא ק) דהתם כרבי מאיר ואם תאמר והלא רב חסדא סתמא כחולי עלמא ר) דמפרש טעמא דהתם משום דשמן גופא דמנחה הוא ומאי קשיא ליה מרב חסדא ממתני' דהתם מיקשי ליה הא דרבנן דהכא ושמן כמו כן היה יכול להקשות אלא מקשה אתם אפשר לשנותו והא דלא פריך מתם מתניתין דהתם מדר"מ גופיה אדרבי מאיר דהכא משום דלא נזכר שם רבי מאיר בהדיא וכן מילתא דזעירי דהתם נמי אליבא דרבי מאיר אתיא דקאמר התם (דף עט.) אין הנסכים מתקדשין אלא בשחיטת הזבח פירוש לענין שלא לשנותן בר] (לענין) לזבח אחר ולא כמו שפירש שם בקונטרס לענין ליפסל בלינה ולאי מיפסלי משקדשו בכלי דאמר בסוף רבי ישמעאל (נקמן עב.) גבי שתי הלחם דאי תנור מקדש מיפסלי בלינה ועוד בסוף לולב וערבה בה] (סוכה נ.) קאמר זעירי גופיה דאי מייתי במקודשת איפסלו להו בלינה ומשנה שלמה שניו בפ"ב דמעילה (דף י.) גבי נסכים קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בלינה מיהו ההיא דדוקא בנסכים הנאים בו] בפני עצמן וכמו שפירשתי ב) דאיירי לענין שלא לשנותן לזבח אחר והא דפריך התם ממתניתין דקתני אם יש זבח אחר יקרבו עמו מאי לאו דאיפסול בשחיטה כדי פריך דמכשר דווקא משום דאיכא זבח אחר

א שזרע כרמו של חבירו [ג] סמדר ובא מעשה לפני חכמים ואסרו את הזרעים והתירו את הגפנים ואמאי לימא קל וחומר הוא ומה האוסר אינו נאסר הבא לאסור ולא אסר אינו דין שלא יתאסר הכי השתא התם [ד] קנבוס ולוף אסרה תורה [ה] (דתנן [ו] היתה שדהו זרועה קנבוס ולוף לא יהא זורע על גביהם [ז] שהן עושות לשלש שנים) [ח] שאר זרעים מדרבנן הוא דאסירי האי [ט] דעביד איסורא קנסוה רבנן האי דלא עביד איסורא לא קנסוה רבנן אבל הכא לימא ק"ו ואיכא דמתני לה אכבשים בעא מינה רבי אלעזר מרב השוחט את הכבשים לאכול כזית מהן ומלחמן מהו ליאפגולי כבשים לא קא מיבעיא לי השתא כולו מלחם לא מפגלי מהן ומלחמן מיבעיא כי קא מיבעיא לי ליאפגולי לחם מי מצטרפי כבשים ליאפגולי ללחם או לא א"ל אף [י] בזו הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין ואמאי לימא ק"ו ומה המפגל אינו מתפגל הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן ק"ו כי האי גונא והתניא מעשה באחד שזרע כרמו של חבירו סמדר וכו' ואמאי לימא ק"ו מה האוסר אינו נאסר הבא לאסור ולא אסר אינו דין שלא יתאסר הכי השתא התם קנבוס ולוף אסרה תורה שאר זרעים מדרבנן הוא דאסירי האי דעבד איסורא קנסוה רבנן דלא עבד איסורא לא קנסוה רבנן [י] אבל הכא לימא ק"ו מאן דמתני לה אתודה כל שכן אכבשים ומאן דמתני לה אכבשים כבשים הוא דהוזקקו זה לזה לתנופה אבל תודה דלא הוזקקה זה לזה בתנופה לא [ז] רבי אבא זוטי בעי לה הכי בעא מיניה ר' אלעזר מרב השוחט את הכבש לאכול כזית מחבירו למחר מהו חבירו כבש משמע ולא מפגל [ח] או דלמא לחם משמע ומפגל ליה אמר ליה תניתוה [ט] שחט אחד מן הכבשים לאכול ממנו למחר הוא פיגול וחבירו כשר לאכול מחבירו למחר שניהם כשרים [י] אלמא [יא]חבירו כבש משמע דלמא דפריש ואמר חבירו כבש: **מתני'** [יא] הזבח מפגל את הנסכים משקדשו בכלי דברי ר"מ [יב] הנסכים אינן מפגלים את הזבח כיצד השוחט את הזבח לאכול ממנו למחר הוא ונסכיו מפוגלין להקריב נסכיו למחר הנסכים מפוגלין הזבח אינו מפוגל: **גמ'** [יג]ת"ר נסכי בהמה חייבין עליהן משום פיגול מפני שדם הזבח מתירן לקרב דברי ר"מ אמרו לו לר"מ והלא [יד]אדם מביא זבחו היום ונסכיו [יג] [טו]עד י' ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בבאין עם הזבח [יד] א"ל אפשר לשנותו לזבח אחר אמר רבא קסבר ר"מ הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה ת"ר [יז]לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול מפני שדם אשם [טז] מתירו לבהונות דברי רבי מאיר אמרו לו לרבי מאיר [יח]והלא אדם מביא אשמו היום ולוגו מיכן ועד י' ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בבא עם האשם [טז] [א"ל] אפשר לשנותו לאשם [יז] אחר אמר רבא קסבר רבי מאיר הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה [יח]: מתני'

ב) ס"ל אינו, ג) כלאים פ"ב מ"ב, ד) כלאים פ"ב מ"ג, ה) תוס' כלאים פ"ב מ"ד, ו) ע"ש, ז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, י) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, טו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, טז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כ) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ל) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מ) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נ) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ס) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ע) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פ) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צ) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ק) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ר) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ר